

הסתירה האמורה בתורה + במדבר ה' י"ג+ ונסתרה היא שתסתר עם אותו האיש שאמר לה אל תסתרי עמו, בפני שני עדים, אם שהת עמו כדי טומאה שהוא כדי לצלות ביצה ולגמעה ו

ר ו ש ו עד שתשתה מי המרים ויבדק הדבר, ובזמן שאין שם מי שוטה תאסר עליו לעולם ותצא בלא כתובה. הלכה ד

אמר לה בפני שנים אל תדברי עם פלוני אין זה קינוי, ואף על פי שנסתרה עמו בעדים ושהת כדי טומאה לא נאסרה עליו ואינה שוטה בקינוי זה. הלכה ה

וכן אם אמר לה אל תסתרי עמו וראוה מדברת עמו אין זו סתירה ולא נאסרה ולא שוטה, וכן אם לא קדם קינוי ובאו שנים והעידו שנסתרה עם זה ושהת כדי טומאה לא נאסרה על בעלה ואינה שוטה.

21/ רמב"ם הלכות סוטה פרק ב הלכה א

אשה שקינא לה ונסתרה אין כופין אותה לשתות, אלא אם רצת ואמרה הין נטמאתי תצא בלא כתובה ונאסרה על בעלה לעולם ואינה שוטה, וכן אם אמרה איני טמאה ואיני שוטה אין כופין אותה לשתות ותצא בלא כתובה, וכן אם אמר בעלה איני רוצה להשקותה או שבעלה בעלה אחר שנסתרה הרי זו אינה שוטה ונוטלת כתובתה ויוצאה והיא אסורה עליו לעולם.

22/ הרב אלחנן סמט

אולם מה אם שניהם - הבעל והאישה - חפצים להמשיך ולחיות יחדיו ולשקם את קשר הנישואין שביניהם? התורה פתחה לפנייהם דרך גם לאפשרות זאת: הבדיקה במי סוטה. רק בעקבות הבדיקה הזאת תחזור האישה להיות מותרת לבעלה, משתימצא טהורה, והמשפחה תוכל להשתקם. הבאת האישה לבדיקה זו חייבת אפוא שתיעשה מרצונם המשותף של שני בני הזוג, וכל אחד מהם בפני עצמו יכול למנוע את קיומה של הבדיקה אם אינו חפץ בה. דבר זה רחוק מן הרושם שקיבלנו מן 'הקריאה הפשוטה', כי הבעל כופה על אשתו את הבדיקה בעל כורחה: רק נכונותה לעבור את נתיב הייסורים של הבדיקה מרצונה מאפשר זאת, והאישה תהא נכונה לכך רק מפני רצונה להמשיך ולחיות עם בעלה, ומתוך שהיא יודעת שלא נטמאה.

23/ רמב"ם הלכות סוטה פרק ד

מצות חכמים על בני ישראל לקנות לנשיהן שנ' וקנא את אשתו, וכל המקנא לאשתו נכנסה בו רוח טהרה, ולא יקנא לה לא מתוך שחוק ולא מתוך שיחה ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך מריבה ולא להטיל עליה אימה, ואם עבר וקנא לה בפני עדים מתוך אחד מכל הדברים האלו הרי זה קינוי.

24/ תלמוד בבלי מסכת סוטה דף ז עמוד ב

ורמינהו: בדרך שמאיימין עליה שלא תשתה כך מאיימין עליה שתשתה, אומרים לה: בתי, אם ברור לך הדבר שטהורה את, עמדי על בוריך ושתי, לפי שאין מים המרים דומין אלא לסם יבש שמונח על בשר חי, אם יש שם מכה מחלחל ויורד, אין שם מכה אינו מועיל כלום! לא קשיא: כאן קודם שנמחקה מגילה (כדי שלא ימחה השם מאיימין שלא לשתות ולאחר שנמחקה אומרים לה דברי תנחומין לשתות אם נקיה היא כדי להתירה לבעלה שלא תירא מן המים ותאמר טמאה אני והיא טהורה ותוציא לעו על עצמה ועל בניה), כאן לאחר שנמחקה מגילה.

פירוק התא המשפחתי – פגיעה בכל המציאות

25/ מתוך נוסח התפילה

מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך

פרשת נשא – אמון ונאמנות

תמיהות המתעוררות מפרשת סוטה

2/ במדבר פרק ה- יא. יב

(יא) וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יב) דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי תִשָּׂא אִשְׁתּוֹ וּמַעַלָּה בּוֹ מַעַל: (יג) וְשָׁכַב אִישׁ אֶת־הַשְּׂכֵבֶת זָרָה וְנִעְלַם מֵעֵינַי אִישָׁהּ וְנִסְתָּרָה וְהָיָא נְטֻמָּאָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהָוּא לֹא נִתְפָּשָׂה: רש"י

ונסתרה - שיעור שתראה לטומאת ביאה: **עד אין בה** - הא אם יש בה אפילו עד אחד שאמר נטמאת לא היתה שוטה: **ועד אין בה** - לטומאה אבל יש עדים לסתירה:

3/ רמב"ם במדבר פרק ה פסוק כ. כא

והנה אין בכל משפטי התורה דבר תלוי בנס זולתי העניין הזה, שהוא פלא ונס קבוע שיעשה בישראל בהיותם רובם עושים רצונו של מקום

4/ תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף נט עמוד ב

חזר ואמר להם: אם הלכה כמותי - מן השמים יוכיחו. יצאתה בת קול ואמרה: מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום! עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: לא בשמים היא. - מאי לא בשמים היא? - אמר רבי ירמיה: שכבר נתנה תורה מהר סיני, אין אנו משגיחין בבית קול, שכבר כתבת בהר סיני בתורה אחרי רבים להטות

5/ הרב אלחנן סמט

התחום שבו חל הנס הוא תחום משפטי מובהק. הבעיה העומדת בפנינו היא מעמדה של אישה שנחשדה בניאוף, בנסיבות המלמדות שיש ממש בחשד זה. ובכך, מה יהא דינה של האישה במקרה זה? האם אין זו שאלה שאמורה להידון ולהיפסק על ידי בית הדין? לכאורה חייב בית הדין לברר שאלה זו מצדי צדדיה על פי עדים וראיות, ולהחליט מה יהיה דינה של האישה. כלל גדול לימדונו חכמים בפרשת תנורו של עכנאי (בבא מציעא נט ע"ב): "לא בשמים היא" (דברים ל', יב). כאשר במחלוקת בעניין הלכתי מסוים גייס רבי אליעזר בן הורקנוס נסים שונים כדי להוכיח שהלכה כמותו - סירבו חבריו לקבל נסים אלו כראיה.

6/ דברים פרק יג פסוק טו

וַיִּדְרֹשְׁתָּ וְחִקְרְתָּ וְשָׁאַלְתָּ הֵיטֵב וְהִנֵּה אִמְתְּ נִכּוֹן הַדָּבָר נִעְשָׂתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּקִרְבֶּךָ:

7/ במדבר פרק ה- כג. כד

(כג) וְכַתְּבָתָּ אֶת הָאֵלֶּת הַכֹּהֵן בְּסֵפֶר וּמָחָה אֶל מֵי הַמָּרִים: (כד) וְהִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה אֶת מֵי הַמָּרִים הַמְאָרְרִים וְכָאֵן בָּהּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים לְמָרִים:

8/ דברים פרק יב- ג. ד

(ג) וְנִתְפָּתְתָם אֶת מִזְבְּחָתָם וְשִׁבְרָתָם אֶת מִצְבְּתָם וְאִשְׁרֵיהֶם תִּשְׁרְפוּן בְּאֵשׁ וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּגְדְּעוּן וְאִבְדָתָם אֶת שְׁמֵם מִן הַמָּקוֹם הַהוּא: (ד) לֹא תַעֲשֶׂוּן כֵּן לַה' אֱלֹהֵיכֶם רש"י

דבר אחר ונתצתם את מזבחותם ואבדתם את שמם לא תעשו כן, אזהרה למוחק את השם ולנוחץ אבן מן המזבח או מן העזרה.

9/ מסכתות קטנות מסכת דרך ארץ פרק שלום

אמר ר' ישמעאל גדול הוא השלום, שמצינו שוויתר הקדוש ברוך הוא על שמו שנכתב בקדושה שימחה על המים, כדי להטיל שלום בין איש לאשתו.

שירת אמן

1/ רמב"ם הלכות סוטה פרק א הלכה א

קנוי האמור בתורה + במדבר ה' י"ד+ וקנא את אשתו הוא שיאמר לה בפני עדים אל תסתרי עם פלוני הלכה ב

להסתופף בצלו ... כן גם האשה היא ממליכה את בעלה למלך כאשר היא נישאת לו, עוברת להתגורר עמו, נשענת עליו, ומאמינה שהוא יתן לה כל מחסורה ונושאת עיניה אליו

34/ אורות התחיה יז

האמונה והאהבה הן תמיד מחוברות זו עם זו כששתיהן זורחות בנשמה בשלמותן, וכשאור אחת מהן שלם לגמרי מתעוררת השניה בבחה, ויוצאת ממעמקי הנפש להאיר בכל מלואה. אין האדם מוכשר לשום כח רוחני שבעולם בשלמות גדולה כזאת שהוא מוכשר לאמונה ולאבה, וזהו אות, שבכחות אלו מונחים כל יסודות היות מהותיות... התרבות הזמנית, כפי מה שהיא מתבססת עתה בעולם, בנויה היא כולה על הכפירה ועל השנאה, שהן שוללי החיים העצמיים, ואי אפשר להתגבר על מחלה זו, כי אם לגלות את כל אוצרות הטוב המונחים בבית גנזיהן של האמונה והאהבה, וזאת היא מטרת גלוי סתרי תורה. התורה היא האהבה, והמצות – האמונה...

חוסר הערכה יכול לגרור מעשה בגידה

35/ תלמוד בבלי מסכת גיטין דף נח עמוד א

אמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב: ועשקו גבר וביתו ואיש ונחלתו? מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשת רבו, ושוליא דנגרי הוה. פעם אחת הוצרך (רבו) ללות, אמר לו: **שגר אשתך** אצלי ואלונה, **שיגר אשתו** אצלו, שהה עמה **שלושה ימים**. קדם ובא אצלו, אמר לו: אשתי ששיגרת לי היכן היא? אמר לו: אני פטרתיה לאלתר, **ושמעתי שהתינקות נתעללו בה בדרך**. אמר לו: מה אעשה? אמר לו: אם אתה שומע לעצתי גרשה. אמר לו: **כתובתה מרובה**, אמר לו: אני אלווך ותן לה כתובתה. עמד זה וגרשה, הלך הוא ונשאה. כיון שהגיע זמנו ולא היה לו לפורעו, אמר לו: בא ועשה עמי בחובר. והיו הם יושבים ואוכלים ושותין והוא היה עומד ומשקה עליהן, והיו דמעות נושרות מעיניו ונופלות בבוסיהן, ועל אותה שעה נתחתם גזר דין.

36/ רמב"ם הלכות אישות פרק טו הלכה יט

וכן צונו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יתר מגופו ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי הממון, ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דיבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רוגז.

ברכת כהנים – ביטוי לאמון שהקב"ה נתן בנו

37/ במדבר פרק ו כב. כז.

(כב) וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: (כג) דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיִו לֵאמֹר לֹא מֵרֶגֶל תִּכְרְבוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם: ס (כד) וַיְכַרְכְּרֵהוּ וַיִּשְׁמְרֵהוּ: ס (כה) יָאֵר ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וַיַּחֲנֹךְ: ס (כו) וַיֵּשֶׂא ה' פְּנֵי אֱלֹהֵי וַיִּשְׁמַע לְשׁוֹמְרֵי הַבְּרִית וַיִּשְׁמַע אֶת שְׁמֵי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֶם: ס

38/ שיג ושיח חלק ב עמוד 261

יש בפסוקי הברכה התקדמות הדרגתית פנימה. בפסוק הראשון ה' מברך אותנו ושומרנו, כלומר, על פי המפרשים, נותן לנו ברכה חומרית: פרנסה, בריאות וכיוצא בזה. בפסוק השני הברכה היא מוסרית: הן הוא מה שאנו מראים לזולת והזולת מראה לנו. החן הוא בין אישי, אנו מבקשים. אנו מבקשים מה' שיחננו, שייתן לנו ולבני עמנו משהו מן החן שלו, כדי שנוכל לחיות יחד בלי קנאה וריב מרעילי יחסים. הפסוק השלישי הוא הפנימי מכולם. סיפור הדין מספר על קבל אנשים שנאסף על גבעה אצל הים כדי לצפות באונייה חולפת. ילד קטן אחד נופף בעוז. אחד האנשים בקהל שאל אותו למה. ענה הילד: "אני מנופף כדי שרוב החובל יראה אותי וינפוף אלי בחזרה". החזיר לו האיש: "הרי האונייה רחוקה, ואנחנו כאן. למה אתה חושב שרוב החובל יראה אותך?" "כי רב החובל הוא אבא שלי", ענה הילד. "הוא יחפש אותי בקהל". אמונה פירושה שאני מאמין שלא לוקים אכפת ממני. שאני כאן, בעולם, מפני שהוא רוצה שאהיה כאן. שהנשמה שהוא נתן בי טהורה היא. אף על פי שאני רק ילד על גבעה הצופה אל הספינה החולפת, אני יודע שה' מחפש אותי בעיניו ומנופף אלי כשאני מנופף אליו. זה מקורו הפנימי העמוק של השלום.

26/ אורות עמ) מ#ב. מ#ג- אורות ישראל ותחייתו כ#ו

האמון המשפחתי הוא תולדה והמשכה קוית מאותה האמונה הגדולה השרויה בעומק האהבה, הפועלת ברוח חיים בשכל עליון ומפואר, **בסדר והתאמה בכללות המון היצורים והעולמים כולם. המעילה המשפחית היא מעילה מהרסת את האשיות....** בלכתם בדרך ישרה, בהיות החיים מבונים כהוגן בתיקון ונמשכים בפנימיותם ברגשי האמון האידיאליים, המשוטטים בכל המון הבריאה ממעל ומתחת, הרי הם מפכים מעינות של ברכה, של אושר ושל הופעות נשמיות עדינות לכל. בשבורם, בעבירתם, במרדת הסדר האידיאלי שלהם, הרי הם יסוד ההרוס, ההרוס העולמי, ההרוס האורגני, ההרוס המשפחתי, ההרוס הנשמתי, עבירת החיים ומארתם. בדיקת מי סוטה, ממקור החיים העליונים היא לקוחה, מכל אשרה וברכתה של תורה אשר דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ... **האמון המשפחתי בהבנתו ובשכלולו יסוב ויעבור את כל גבוליו וימצא את משקלו הנכון בכל הערכים היחשיים, ימצא את מעמדו הישר הבלתי מעול בין איש לאיש, בין שכיר לשוכרו בין עובד לנותן עבודה, בין חכמי חידות לעמלי כפים, בין עמים רבים, בין יושבי אקלימים ומדינות שונות, בין התביעות הבשריות לתביעות הנשמיות אשר לאדם, בין האדם ובין כל היצור, בין חיי שעה לחיי עולם, בין הכל אל הכל.**

27/ במדבר פרק ה- כח

(כח) וְאִם לֹא נִטְמְאָה הָאִשָּׁה וְטָהְרָה הָיְתָה וְנִקְתָּה וְנִזְרְעָה זֶרַע: רש"י

ואם לא נטמאה האשה - בסתירה זו: וטהרה היא - ממקום אחר: ונקתה - ממים המאריים, ולא עוד אלא ונזרעה זרע, אם היתה יולדת בצער תלד בריוח, אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים:

28/ הושע פרק א- ב

(ב) תַּחֲלַת דָּבָר ה' בְּהוֹשֵׁעַ פ וַיֹּאמֶר ה' אֶל הוֹשֵׁעַ לֵךְ קַח לְךָ אִשָּׁת זְנוּנִים וַיִּלְדוּ זְנוּנִים כִּי זֶה נִתְּנָה הָאָרֶץ מֵאֲחֵרֵי ה':

29/ תלמוד בבלי מסכת פסחים דף פז עמוד א

אמר לו הקדוש ברוך הוא להושע: בניך חטאו. והיה לו לומר: בניך הם, בני חנוניך הם, בני אברהם יצחק ויעקב, גלגל רחמיך עליהן. לא דיו שלא אמר כך, אלא אמר לפניו: רבונו של עולם, כל העולם שלך הוא - העבירים באומה אחרת. אמר הקדוש ברוך הוא: מה אעשה לזקן זה? אומר לו: לך וקח אשה זונה והוליד לך בנים זנונים, ואחר כך אומר לו שלחה מעל פניך. אם הוא יכול לשלוח - אף אני אשלח את ישראל. שנאמר ויאמר ה' אל הושע לך קח לך אשת זנונים וילדי זנונים, וכתיב וילך ויקח את גמר בת דבלים. גמר, אמר רב: שהכל גומרים בה

אמון מביא לנאמנות

2/: בראשית פרק לט- ח ט

(ח) וַיִּמָּאן וַיֹּאמֶר אֶל אִשְׁתּוֹ אֲדֹנָיו הֵן אֲדֹנָי לֹא יַדַּע אֶתִּי מֵהַ בְּבִית וְכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ נֶתַן בְּיָדִי: (ט) אֵינְנוּ גְדֹל בְּבִית הַזֶּה מִמֶּנִּי וְלֹא חֵשֶׁךְ מִמֶּנִּי מֵאֻמָּה כִּי אִם אוֹתָךְ בְּאֲשֶׁר אֵת אִשְׁתּוֹ וְאִין אֶעֱשֶׂה הָרַעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת וְנִסְתְּאִיתִי לְאֵלֵקִים:

31/ תלמוד בבלי מסכת חולין דף פד עמוד ב

לעולם יאכל אדם וישתה - פחות ממה שיש לו, וילבש ויתכסה - במה שיש לו, ויבד אשתו ובניו - יותר ממה שיש לו, שהן תלויין בו והוא תלוי במי שאמר והיה העולם

32/ שיחות מוסר עמוד רעד

כיון שהם סמוכים על שולחנו ועיניהם תלויות בו, הרי על ידי אמונתם בו ניתן לו הכוח לפרנסם, ועל כן אמרו חז"ל שיכבדם יותר ממה שיש לו ולמעלה מיכולתו, כי באמת אין גבול ליכולתו, אלא כפי מידת בטחונם בו באותה המידה יוכל למלא משאלותם.

33/ מאשה לאשה

אין מלך בלא עם - אומרים חז"ל. אין מלך ממליך את עצמו למלך - הכלל הזה נכון לכל מי שנושא תפקיד מנהיגותי. ראש הממשלה אינו מחליט בעצמו להיות ראש ממשלה, אלא העם בוחר בו ומכתיר אותו לתפקיד ... ואף האדמו"ר מקבל את כוחות ההנהגה - בזכות החסידיים שבאים

שסותר ציווי אחר, וכי אשה סוטה זה המקרה היחיד שצריך להשכיח שלום? יש עוד הרבה סכסוכים שאם היינו מבררים אותם בדרך נס הכל היה בא על מקומו בשלום, אם כן מדוע בשאר סכסוכים הקב"ה לא מוחל על מחיקת שמו?

תמיהות המתעוררות מפרשת סוטה

שבירת אמון

9-11- ראשית עלינו להבין באיזו מציאות מדובר. נכתב את הדברים בצורה תמציתית, הדברים מלוקטים מדברי הרמב"ם. מדובר באשה שבעלה שם לב שהיא מתייחדת עם גבר זר, הבעל לוקח את אשתו ואומר לה שהוא אינו מוכן למערכת יחסים כזו שהיא מתייחדת עם גברים זרים. הבעל ממקד את הדברים ואומר לאשתו "אל תסתרי עם פלוני". האשה מצפצפת על בקשת הבעל ושוב מתייחדת עם אותו גבר, שני עדים רואים שהיא נכנסת עם אותו גבר למקום נסתר, הם לא יודעים מה קורה שם, אבל האשה והאיש נמצאים פרק זמן מספיק ארוך כדי לעשות דברים אסורים. עדות זו מסבכת את בני הזוג, מאותו רגע שהעדים מעידים שהאשה נסתרה, אוטומטית היא אסורה לבעלה. זו מציאות מאד עגומה, יש חשש מאד סביר שהאשה בגדה בבעלה ומשום כך התורה אוסרת אותה. ביד האשה יש שלוש אפשרויות: 1. להודות שנטמאה – במקרה זה היא אסורה לבעלה, מתגרשת ויוצאת ללא כתובה. 2. כופרת באשמות נגדה אך אינה מוכנה לשתות - גם במקרה זה היא אסורה לבעלה ויוצאת ללא כתובה. 3. לעבור את התהליך של השקאת מי סוטה ולברר את המציאות בדרך נס.

הרמב"ם מוסיף ואומר שגם הבעל יכול לומר שהוא לא מעוניין לברר את המציאות ובני הזוג יאלצו להתגרש. מדברים אלו אנו מבינים שיש כאן משבר גדול מאד בזוגיות – משבר באמון. לפנינו עומדת אשה שכנראה איננה צנועה יותר מדי, היא מתייחדת עם גבר זר, נכנסת אתו למקום סגור. בעלה מבקש ממנה להפסיק והיא לא מקשיבה לו. החשד של הבעל ברור ומוכן. תחושת הנבגדות גם היא מאד מובנת. אחת התחושות הקשות ביותר בזוגיות היא תחושה של חוסר אמון. אשה שמרגישה שהיא אינה יכולה לסמוך על בעלה ובעל שמרגיש שהוא אינו יכול לסמוך על אשתו זה מתכון למריבות על בסיס יומיומי, בטח ובטח כאשר החוסר אמון נובע מחשש לקיום יחסים אסורים. באינסטינקט הראשוני בן או בת הזוג הנבגדים רוצים לפרק את הכל, לשבור את כל הכלים ולחפש להם מסלול חדש. במקרה של אשה סוטה האשה אסורה לבעלה. באה התורה ומציע פתרון יצירתי, פתרון שחורג מכל המוסכמות ההלכתיות, התורה נותנת לבני זוג אור בקצה המנהרה כדי להתחיל ולשקם את הזוגיות שלהם מחדש. נביא את דבריו של הרב אלחנן סמט: "אם שניהם - הבעל והאישה - חפצים להמשיך ולחיות יחדיו ולשקם את קשר הנישואין שביניהם, התורה פתחה לפניהם דרך גם לאפשרות זאת: הבדיקה במי סוטה. רק בעקבות הבדיקה הזאת תחזור האישה להיות מותרת לבעלה, משתימצא טהורה, והמשפחה תוכל להשתקם. הבאת האישה לבדיקה זו חייבת אפוא שתיעשה מרצונם המשותף של שני בני הזוג, וכל אחד מהם בפני עצמו יכול למנוע את קיומה של הבדיקה אם אינו חפץ בה. דבר זה רחוק מן הרושם שקיבלנו מן 'הקריאה הפשוטה', כי הבעל כופה על אשתו את הבדיקה בעל כורחה: רק נכונותה לעבור את נתיב הייסורים של הבדיקה מרצונה מאפשר זאת, והאישה תהא נכונה לכך רק מפני רצונה להמשיך ולחיות עם בעלה, ומתוך שהיא יודעת שלא נטמאה.

אחת הפרשות המעוררת תמיהות רבות היא פרשת אשה סוטה. מדובר במעמד מאד משפיל כלפי אשה שספק אם בגדה בבעלה עם גבר זר. בשיעור זה נתבונן ונסה להבין את העומק הפנימי המסתתר בפרשה זו ובעז"ה נזכה לראות את חסדיו הגדולים של הבורא. טרם נעמיק ביסוד המסתתר בפרשה נעלה מספר תמיהות קשות המתעוררות מקריאה שטחית של הפרשה.

1-5 – בפסוקים הראשונים של הפרשה נראה שמדובר באשה שקיימה יחסים אסורים עם גבר זר – "... איש איש כי תשטה אשתו ומעלה בו מעל ושכב איש אותה שכבת זרע ונעלם מעיני אשה ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בה ...", אך מרש"י אנו מבינים שהמציאות אינה ברורה לנו כלל. "ועד אין בה" - "הא אם יש בה אפילו עד אחד שאמר נטמאת לא היתה שותה", כלומר, איש לא ראה מה התרחש בחדר. מדברי רש"י בהמשך, אנו מבינים שכל מה שהעדים ראו הוא שהאשה נסתרה עם גבר זר, אבל את מה שקרה במקום ההסתר איש לא יודע מלבד האשה והאיש אתו היא נסתרה. כדי לברר את שהתרחש הכהן משקה את האשה מי סוטה והמציאות מתבררת בדרך נס. בכל משפטי התורה לא מצאנו שברור המציאות נעשה במעשה ניסים וכפי שכותב הרמב"ן "והנה אין בכל משפטי התורה דבר תלוי בנס זולתי העניין הזה, שהוא פלא ונס קבוע שיעשה בישראל בהיותם רובם עושים רצונו של מקום". אלא שכאן עולה תמיהה גדולה, הרי כלל ידוע בפסיקת הלכה - "לא בשמים היא!!" כאשר רבי אליעזר ניסה להוכיח את שיטתו בסוגיית 'תנורו של עכנאי' הוא גייס לכך הרבה מעשי ניסים עד שבסוף יצאה בת קול והכריזה: "מה לכם אצל רבי אליעזר שהלכה כמותו בכל מקום", למרות זאת ר' יהושע לא התרגש וקבע קביעה נחרצת שהפכה ליסוד בפסיקת הלכה: לא בשמים היא!!

נעצים את השאלה, הרי אצלנו לא מדובר בדיני טומאה וטהרה, אלא בדיני נפשות. עומדת לפנינו אשה שעלולה להיאסר על בעלה עולמית, כל המשפחה עומדת להתפרק, היא הולכת לעבור טקס משפיל, וכי יעלה על הדעת שבמקרה כזה אנו נכריע מה היה או מה לא היה במעשה נסים? גם בעיר הנידחת ראינו שהתורה מצווה אותנו "ודרשת וחקרת ושאלת היטב, והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בקרבך". לאן נעלמו הדרישות והחקירות אצל אשה סוטה?

6-8 – הכהן כותב את כל הקללות הכתובות בפרשה על מגילה ואת המגילה נותן בכלי עם המים המרים – "וכתב את האלת האלה הכהן בספר ומחה אל מי המרים". לאחר מכן הכהן משקה את האשה במים. בקללות מופיע גם שם ה', נתינת המגילה במים גורמת לכך שהשם הקדוש ימחק. מעשה זה תמוה שהרי נצטוונו - "ונתצתם את מזבחותם ושברתם את מצבותם ... ואבדתם את שמם מן המקום ההוא, לא תעשו כן לה' אלוהיכם" ולמדו חז"ל שמפסוק זה אנו לומדים אזהרה לאיסור מחיקת ה'. אם כן כיצד יתכן שבאשה סוטה אנו כביכול מתעלמים מהציווי האלוהי? נכון שר' ישמעאל למד מן עד כמה גדול השלום, שמצינו שוויתר הקב"ה על שמו שנכתב בקדושה שימחה על המים רק כדי להטיל שלום בין איש לאשתו, אך עדין עלינו לשאול, וכי בשביל השלום באה התורה ומצווה ציווי

תמיד אלא שפעמים מכסים אותה ומטשטשים אותה. הרב באוחות מדבר על האמון המשפחתי וכותב שהאמון הוא תולדה והמשכה קוית מאותה האמונה הגדולה השרויה בעומק האהבה, הפועל ברוח חיים בשכל עליון ומפואר בסדר והתאמה בכללות המון היצורים והעולמים כולם". ננסה להסביר מעט את הדברים. כל הבריאה מבוססת על יחס של אמון הדדי בין הברואים. יש אמון של האדמה שירדו מים מן השמים וישקו אותה. אמון של בע"ח שהוריהם יספקו להם מזון ויגנו עליהם וכו'. חוסר אמון הוא מצב לא טבעי ולא נורמלי!! נחזק את הדברים. אצל כל אדם ביסודו קיימת התכונה הבסיסית של אמון. ניתן לראות את הדברים אצל ילדים קטנים, ילד מאמין לכל מילה שהוריו אומרים לו, לכל מילה שהמחנך שלו אומר לו, עד שהוא גדל ופתאום נפגש במציאות אחרת, כאן יש משבר באמון. משבר באמון אין זה אומר שאי אפשר לבנות את האמון מחדש, טבע תמיד נשאר טבע, אלא שעל האדם לטרוח רבות כדי לחזור לטבעיות שלו. הרב כותב שמציאות של חוסר אמון היא מציאות הרסנית. ככל ששורר חוסר אמון גדול יותר כך ההרס גדול יותר. פעמים רבות לאדם אין אמון בהרבה מערכות, אך יש מערכת אחת ששם הוא חווה את הטבעיות הנורמלית – התא המשפחתי. יש לו תחושה שלכל העולם הוא לא יכול להאמין אבל לבת הזוג הוא יכול להאמין, וכן אשה כלפי בעלה, פעמים היא מרגישה שהיא אינה יכולה להאמין בסביבה אך בבעלה היא נותנת אמון. המשפחה הוא כעין אי בודד, מקום מבטחים שמזכיר לנו את הטבעיות הנורמלית של כל הברואים. כאשר התא המשפחתי מתפרק בעקבות שבירת אמון יש כאן הרס נוראי. המשמעות של חוסר אמון בתא המשפחתי הוא שבירת הטבעיות הבריאה והנורמלית של המציאות באופן מוחלט, לאדם לא נשאר אפילו את האי הקטן שם הוא הרגיש בטוח ומוגן. הרב כותב שאמון בתא המשפחתי מפתח את האמון גם ביחס לכל שאר הבריאה בין איש לאיש, בין שכיר לשוכרו, בין עובד לנותן עבודה וכו'. בדיקת מי סוטה באה להחזיר את האמון הבסיסי בתא המשפחתי וכך למנוע הרס נוראי בעולם. משום כך אנו רואים חריגה גדולה ובאופן חריג מבררים את המציאות על ידי מעשה ניסים, ומשום כך הקב"ה מוותר בכיכול על כבודו ומוכן ששמו ימחה על המים, ובלבד שהאמון הבסיסי לא יעלם מהמציאות משום שבהיעלמו יבוא חורבן גדול למציאות כולה.

כאשר האשה נבדקת במים המרים, אם נמצא שלא חטאה עם פלוני היא תתברך - "ונקתה ונזרעה זרע". אם לא היו לה ילדים, עכשיו תתברך בילדים, אם היתה יולדת בצער תלד בריווח, היתה יולדת שחורים תלד לבנים, לכאורה מדוע מגיע לה שכר, הרי סוף סוף ראינו שלא מדובר בצדיקה גדולה? אלא שהמתנות האלו באות לעזור לבני זוג לבנות את עצמם מחדש, לבנות את הזוגיות שלהם מחדש ולבסס את כל הזוגיות שלהם על אמון. ריבוננו של עולם יעשה ועושה הכל כדי שהבני זוג לא יפרקו את החבילה, גם יוותר על כבודו, גם יברר את המציאות על ידי מעשה ניסים וגם ייתן לזוג מתנה שבפשטות כלל לא מגיע להם והכל בשביל שהאמון יבנה מחדש.

12-13 – נעבור מהאשה הבוגדת לבעל הנבגד. תחושת הנבגדות היא תחושה קשה מאד ואפילו הכי הרמב"ם מדריך את הבעל לקנא לא מתוך עצבים, לא מתוך כעס וגם לא מתוך ציניות פוגעת. הרמב"ם מדגיש שרוח הקנאה שעוברת על הבעל היא רוח טהורה, זו רוח שבאה לשמר את הקשר, הדיבור של הבעל עם אשתו צריך לבוא ממקום של כאב, השיחה ביניהם צריכה להיות שיחה שבאה לא מתוך הרגשת נקמנות אלא מתוך רגשות אהבה שיביאו לשיקום הקשר. גם הבית דין לא דוחף את האשה לשתות, יותר מזה, מאיימים עליה שאם אכן היא עשתה מעשים אסורים עם גבר זר עדיף שלא תשתה, אולם במקרה שהאשה כופרת באשמה מעודדים אותה לשתות ומרגיעים אותה שאם אכן לא בגדה בבעלה המים לא יפעלו עליה כל רע. וכל זאת כדי לא לפרק את החבילה וכדי לשקם את הקשר. המקרה היחיד בו אשה סוטה לא יכולה לחזור בה ומשקים אותה בכוח זה מקרה שכבר נמחה השם המפורש במים. מלבד המקרה הזה האשה יכולה בכל רגע להחליט שהיא אינה רוצה לעבור את התהליך. נסכם את הדברים בכמה משפטים קצרים.

אנו עוסקים במקרה קשה שהוביל למשבר גדול בזוגיות. הן מבחינה רגשית והן מבחינה הלכתית. מבחינה רגשית יש כאן אשה שמסתובבת עם גבר זר ומתעלמת מהרצון של בעלה להיות נאמנת לו. מבחינה הלכתית המשבר עוד יותר גדול משום שאין לאן להמשיך. התורה באה ואומרת לבני הזוג תעצרו, בוא נמצא דרך לשקם את הרגשות וגם לעשות עוקף הלכתי. התורה "מתאמצת" בכל כוחה להשאיר את בני הזוג יחד. יש כאן לימוד עצום שהתורה מלמדת אותנו, משבר באמון ככל שיהיה גדול ניתן לשקם אותו. נדרשת החלטה אמיצה משני הצדדים, אבל כשהחלטה תבוא גם השיקום יתחיל לצאת אל הפועל. זוגות של"ע חוו משבר אמוני בתחום שבינו לבניה יודעים שהתחושה הראשונית, האינסטינקט הראשוני הוא לשבור את הכלים, אין יכולת להסתכל על בן או בת הזוג, יש רצון אחד, לפרק את החבילה. התורה באה ואומרת לנו שגם במציאות הקשות האלו צריך לעצור ולנסות לבנות מחדש. נעצור ונשאל, מדוע הקב"ה כל כך רוצה לתת צ'אנס נוסף? הרי האינסטינקט הראשוני הוא לכאורה כל כך בריא וטבעי? אלא שכאן אנו באים להגדרה מחודשת של המושג אמון. בדר"כ מקובל לחשוב שאמון זו תכונה מדידה, ככל שניסיון החיים מראה שאני יכול לסמוך עליך כך האמון שלי בך יהיה גדול יותר וככל שניסיון החיים מראה שאיני יכול לסמוך עליך, כך האמון שלי בך יהיה קטן עד כדי לא קיים. התורה באה ואומרת לנו שאמון הוא אינו דבר מדיד, אמון זו מידה פנימית שטבועה בנו, וגם במקרה שלכאורה אין יותר מקום לאמון, באה התורה ואומרת לנו יש מקום!! כדי להבין את הדברים בצורה טובה יותר נלמד כמה פסקה מהרב צ"ל.

פירוק התא המשפחתי – פגיעה בכל המציאות

14-16 – כל בוקר כשאנו מתעוררים עוד לפני שאנו מניחים את הרגלים על הקרקע אנו אומרים: "מוזדה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך". בהודאה הזו אנו מודים לקב"ה על האמון הגדול שהוא נותן בנו כל בוקר מחדש. כל יהודי שמתעורר בבוקר חייב לומר את תפילה הזו. לכאורה כיצד יתכן שהקב"ה מאמין בכל יהודי ויהודי כל יום מחדש, הרי כל כך הרבה יהודים ופעמים רבות גם אנחנו מאכזבים אותו וכביכול בוגדים בו? אלא שמכאן ניתן להסיק שאמון אינו נמדד בעמידה בציפיות או בחוסר עמידה בצפיות. אמון זוהי תכונה פנימית עמוקה שקיימת

כעת נתמקד בזוגיות. הגברת רחל ארבוס בספרה 'מאשה לאשה' כותבת דברים נפלאים: "אין מלך בלא עם - אומרים חז"ל. אין מלך ממליך את עצמו למלך - הכלל הזה נכון לכל מי שנושא תפקיד מנהיגותי. ראש הממשלה אינו מחליט בעצמו להיות ראש ממשלה, אלא העם בוחר בו ומכתיר אותו לתפקיד ... ואף האדמו"ר מקבל את כוחות ההנהגה - בזכות החסידים שבאים להסתופף בצלו ... כן גם האשה היא ממליכה את בעלה למלך כאשר היא נישאת לו, עוברת להתגורר עמו, נשענת עליו, ומאמינה שהוא ייתן לה כל מחסורה ונושאת עיניה אליו. נסכם את הדברים בשורה אחת: כדי שבעל יהיה נאמן הוא צריך שיאמינו בו!!! בעל שמרגיש שאשתו מאמינה בו וסומכת עליו יהיה נאמן לרצונות של האשה, ולהפך, בעל שמרגיש לא מוערך, מרגיש שאין בו אמון הוא ימשיך לאכזב ולהיות בעל לא יוצלח. האשה יכולה לשאול, אבל פעם אחר פעם הוא מאכזב אותי? נענה ונאמר שהוא מאכזב כי את מתאכזבת מראש, בתוך תוכך את מרגישה שזה לא ילך. הרב זצ"ל ב'אורות התחיה' מברר שאמון מוליד אהבה ואהבה מולידה אמון, שתי המידות האלו מעוררות אחת את השנייה. אשה שלא נותנת אמון בבעלה, בעל שלא נותן אמון באשתו אין סיכוי שתהיה ביניהם אהבה!!! כשרוצים לשקם קשר חייבים לשים את המשקעים מאחורה ולפתוח דף חדש בדיוק כמו שהקב"ה עושה אתנו כל בוקר. כמובן שאצלנו בשר ודם זה יותר מורכב וקשה. ריבוננו של עולם רואה את הנשמה, רואה את הזכות של הנשמה ומתוך הראייה הזו נותן בנו אמון, כל המשבר נולד מאבק חיצוני, אבל כשחוזרים עד הנשמה פנימה מתגלה הרצון הפנימי והטבעי של האדם להיות נאמן לבוראו. בין בני זוג שחוו כמה פעמים משבר, זה לא כל כך קל להתעלם מהאבק ולחדור אל תוך הנשמה, אך על הזוג מוטלת החובה לנקות את האבק ולהתחבר לנקודה הפנימית וכך לגלות את היופי והאהבה הגדולה שיש בזוגיות. זה קשה, אבל אפשרי, נדרש הרבה רצון טוב, נדרש למחוק את מה שהיה ונדרש לאגור כוחות ולצאת לדרך חדשה בראש מורם.

חוסר הערכה יכול לגרום מעשה בגידה

24-25 - על הגברים לדעת שהרבה מהבעיות בזוגיות נולדו כתוצאה מיחס משפיל ולא מכבד כלפי האשה. במסכת גיטין באגדות החורבן מובא סיפור מזעזע על מעשה בגידה נוראי. ליהודי נשוי היה בית ספר לנגרות, אחד התלמידים נתן עיניו באשת המורה שלו. יום אחד המורה נזקק להלוואה, התלמיד אמר למורה: "אין בעיה תשגר את אשתך אלי ואלוך" וכך עשה. האשה שהתה אצל אותו תלמיד במשך שלושה ימים, לאחר שלושה ימים בא מנהל הבית ספר ושאל היכן אשתו, התלמיד השיב לו שהוא נתן לה את הלוואה ושילח אותה והוסיף שבדרך היו תינוקות שהתעללו בה, הפרשנים מבארים שהתלמיד סיפר שהיא נבעלה מרצון ונאסרה על בעלה. מנהל הבית ספר התייעץ עם התלמיד מה לעשות עם אשתו. התלמיד השיב שבאמת זה בלתי נסבל לחיות עם אשה כזו וצריך לגרשה. השיב לו מנהל הבית ספר, אבל כתובתה מרובה? אמר לו התלמיד, אל תדאג אני אלווה לך כסף. בסופו של דבר הזוג התגרש והתלמיד נשא לאשה את אשת המנהל. כשהגיע זמן פירעון הלוואה בא המנהל אל התלמיד ואומר לו שאין לו את הכסף, התלמיד אמר, אין שום בעיה תבוא להיות משרת אצלי. הגיע המנהל לבית התלמיד ושירת את התלמיד ואת אשתו לשעבר "והיו הם יושבים ואוכלים ושותים והוא

17-18 - נחזור חזרה לאמון שהקב"ה נותן בנו. הנביא הושע מקבל ציווי - "קח לך אשת זנונים וילדי זנונים...". מה פשר הציווי הזה? למה דוקא הנביא הושע מקבל את הציווי הזה? הגמרא במסכת פסחים מביאה דו שיח בין הקב"ה לנביא הושע, ממנו אנו יכולים להבין מה קרוה כאן. הקב"ה אמר להושע: "בניך חטאו". הושע, במקום לומר לקב"ה: "בניך הם, בני חנוכיך הם, בני אברהם יצחק ויעקב, גלגל רחמיך עליהם", השיב: "העבירם באומה אחרת". הקב"ה לא אהב את תשובת הנביא ותמה: "מה אעשה לזקן זה?" התשובה לא איחרה לבוא: "לך וקח אשה זונה והוליד לה בנים זנונים". מה הקשר בין תשובת הנביא לציווי האלוקי? על פי הדברים שראינו הכל מתבאר. הושע הנביא כעס מאד על עם ישראל על שבגדו באמון שהקב"ה נתן בהם, עד כדי כך הכעס היה גדול, שהנביא הרגיש שהפעם המשבר עמוק מידי ואין אפשרות לבנות אותו מחדש, משום כך הפתרון היחיד שמצא הושע הוא: "העבירם באומה אחרת". אך האמון כפי שראינו מוטבע בטבע הבריאה והקב"ה לעולם לא מתייאש מבניו, גם כאשר עם ישראל יורד לדיטות הכי תחתונות, הקב"ה מאמין בבניו. להתחתן עם אשה זונה מתוך אמון שהיא תשאר נאמנה זה דבר שהוא כמעט בלתי אפשרי, אך הקב"ה מצווה את הושע לעשות זאת כדי לבנות אצלו קומת אמון גם במצבים מאד קשים, מצבים שכבר נראה שאין שום מקום לאמון, תמיד ניתן לחזור ולנסות לבנות את האמון מחדש. המסר הזה נכון ליחסים שיש בין עם ישראל לבורא וליחסים שיש בין איש לאשתו ואשה לבעלה.

אמון מביא לנאמנות

19-23 - אשת פוטיפר מנסה לפתות את יוסף הצדיק. יוסף ממאן ובנוסף למיאון מביא טעם נוסף: "... הן אדני לא ידע איתי מה בבית וכל אשר יש לו נתן בידי. איננו גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלוקים". כמובן שיוסף היה ממאן גם ללא טעם זה, אבל כשיוסף מחפש טעם שיתיישב על לבה של אשת פוטיפר הוא בוחר בטעם הנאמנות. מדבריו של יוסף אנו למדים שכאשר אדם מרגיש שמאמינים בו הוא מקבל כוחות להיות נאמן. נכון שנאמנות יוצרת אמון אבל לא פחות מכך ואולי אף יותר אמון יוצר נאמנות. כאשר אדם לא נותן אמון עליו לדעת שהוא גורם למציאות של חוסר נאמנות. הדברים נכונים גם בתא המשפחתי. אמון של המשפחה בראש המשפחה מביא כוח לראש המשפחה ומוליד אצלו צורך להיות נאמן. חז"ל במסכת חולין אומרים: "לעולם יאכל אדם וישתה פחות ממה שיש לו, וילבש ויתכסה במה שיש לו, ויכבד אשתו ובניו יותר ממה שיש לו, שהם תלויים בו והוא תלוי במי שאמר והיה העולם. כאשר בעל מפתיע את אשתו וקונה לה מתנה לכבוד החג, לכבוד יום נישואים או סתם כהכרת הטוב, האשה מרגישה שלבעלה יש כסף להוציא עליה, גם אם באמת אין כסף, היא מבחינתה מאמינה שיש, האמון במציאות שיש כסף גורם שבאמת יהיה כסף משום שאמון נותן כוח ומוליד צורך של להיות נאמן וכדי להיות נאמן צריך אמצעים בהם נוכל לתת למאמין את מבוקשו וכמו שכותב ר' חיים שמואלביץ: "כיון שהם סמוכים על שולחנו ועיניהם תלויות בו, הרי על ידי אמונתם בו ניתן לו הכח לפרנס". כשילדים כל היום שומעים שאין כסף הם מתחילים להאמין שאין כסף ובאמת לא יהיה כסף, אבל כשילדים מקבלים מזון די צרכם ולא כל הזמן שומעים אין, אין, אין, הם מאמינים שיש והאמון שלהם ביש מוליד את היש!!!

צריך לרצות ולשקם את הזוגיות מתוך אמון הדדי שניתן לבנות זוגיות חדשה. אמון נותן כוח להיות נאמן וכדי לרכוש אמון בתוך בני הזוג נדרש לכבד ולהעריך אחד את השני.

אנו נכנסים לחג מתן תורה. אחד הדברים שאנו צריכים להבין ביום הגדול הזה הוא שבנתינת התורה הקב"ה מגלה את האמון הגדול שאנו נהיה נאמנים לו, אמון שאם נהיה מודעים אליו נקבל ממנו הרבה כוחות להתעלות מעלה מעלה!!!

היה עומד ומשקה עליהם והיו דמעות נושרות מעיניו ונופלות בכוסיהן ועל אותה שעה נחתם גזר דין".

מקריאה ראשונית של הסיפור נראה שהמסכן בכל הסיפור הזה הוא מנהל הבית ספר לנגרות, אך בהתבוננות מעמיקה יותר נראה שיש כאן מסכנה ולא מסכן. ראשית המינוח "שגר אשתך אצלי ... שיגר אשתו אצלי" מלמד אותנו על היחס המזלזל שקיבלה האשה הזו. התלמיד ראה איך רבו מתנהג ומדבר לאשתו ודיבר גם הוא באותו סגנון. בנוסף צריך לשים לב ששלושה ימים הבעל כלל לא מתעניין באשתו, כנראה שלאחר שלושה ימים נגמרו לו הבגדים בארון, האוכל במקפיא אזל והילדים עלו לו הראש, רק כשקשה לו וחסר לו משהו פתאום הוא נזכר בה. אשה אינה חפץ ואינה שפחה!!! כשאשה מקבלת יחס מזלזל היא העלולה ללכת ולחפש אהבה במקום אחר!! (אנחנו לא מצדיקים את האשה אלא רק אומרים שהבלגן לא התחיל אצלה) הרמב"ם כותב: "וכן צוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יתר מגופו ואוהבה כגופו, ואם יש לו ממון מרבה בטובתה כפי הממון, ולא יטיל עליה אימה יתירה ויהיה דיבורו עמה בנחת ולא יהיה עצב ולא רוגז". בעל שרוצה שאשתו תתן בו אמון חייב לכבד את אשתו, לשמח את אשתו, לגלות אכפתיות כלפי אשתו, בלי זה זה לא ילך!!! הכלל מאד פשוט - "אשה צריכה להרגיש אהובההההההההה!!! כשהיא מרגישה אהובה היא לעולם לא תלך לרעות בשדות זרים!!!"

ברכת כהנים - ביטוי לאמון שהקב"ה נותן בנו

26-27 – בברכה הזו יש שלושה גילויי חיבה מצד הקב"ה אלינו, חיבה המגלה את האמון הגדול שהקב"ה נותן בנו. נביא את דבריו הנפלאים של הרב זקס: יש בפסוקי הברכה התקדמות הדרגתית פנימה. בפסוק הראשון ה' מברך אותנו ושומרנו, כלומר, על פי המפרשים, נותן לנו ברכה חומרית: פרנסה, בריאות וכיוצא בזה. בפסוק השני הברכה היא מוסרית; חן הוא מה שאנו מראים לזולת והזולת מראה לנו. החן הוא בין אישי, אנו מבקשים מה' שיחוננו, שיתן לנו ולבני עמנו משהו מן החן שלו, כדי שנוכל לחיות יחד בלי קנאה וריב מרעילי יחסים. הפסוק השלישי הוא הפנימי מכולם. סיפור חביב מספר על קהל אנשים שנאסף על גבעה אצל הים כדי לצפות באונייה חולפת. ילד קטן אחד נופף בעוז. אחד האנשים בקהל שאל אותו למה. ענה הילד: "אני מנופף כדי שרוב החובל יראה אותי וינופף אלי בחזרה". החזיר לו האיש: "הרי האונייה רחוקה, ואנחנו כאן. למה אתה חושב שרוב החובל יראה אותך?" "כי רב החובל הוא אבא שלי", ענה הילד. "הוא יחפש אותי בקהל". אמונה פירושה שאני מאמין שלאוקים אכפת ממני. שאני כאן, בעולם, מפני שהוא רוצה שאהיה כאן. שהנשמה שהוא נתן בי טהורה היא. אף על פי שאני רק ילד על גבעה הצופה אל הספינה החולפת, אני יודע שה' מחפש אותי בעיניו ומנופף אליי כשאני מנופף אליו. זה מקורו הפנימי העמוק של השלום.

סיכום:

פרשת סוטה מגלה את רחמיו הגדולים של הקב"ה לשקם זוגיות במשבר. הקב"ה משנה את כל הכללים המקובלים ובלבד שהבעל יחיה עם אשתו והאשה עם בעלה באושר. האמון מוטבע ביסוד הבריאה, כאשר התא המשפחתי נפגע יש פגיעה ביסודות הבריאה. כשם שהקב"ה נותן אמון בבניו שסרחו, כך גם בני זוג

